

ling, idet den maatte ansees for forandret paa rette Maade, da Indenrigsministeren ikke havde godkjennt den. Jeg siger, at det var forunderligt, om det skulde være nødvendigt at gjøre opmærksom paa, at denne Udtalelse synes grumme lidet at harmonere med, hvad man ellers saa ofte taler om, at man skal have Communalbestyrelsens Selvstændighed. Jeg kommer herved til en anden Bemærkning af den høitærede Minister, som jeg ikke kan lade gaae upaatakt hen; jeg beider om Undskyldning, fordi jeg bruger Udtrykket „upaatakt“ — men det Udtryk, den ærede Minister brugte imod mig, var meget stærkt, han sagde nemlig, at han maatte tilbagevise den Tale, jeg havde brugt om Communernes Selvstændighed og det Hensyn, der skyldtes dem. Det var altsaa, som om jeg havde gjort mig skyldig i upassende Tale, og det Upassende skulde da bestaae deri, at jeg var gaaet saavidt i min Sver, at jeg var traadt Rigsdagens Selvstændighed for nær. Jeg troer, at den ærede Minister gjør mig svarligen Uret i denne Beskyldning; jeg bemærkede udtrykkelig, paa hvilket Gebeet jeg fandt, at der ikke tilkom Communernes Indstilling videre Vægt, nemlig hvor der er Spørgsmaal om almindelige Beskatningsprinciper og Regler herfor, men jeg tilføiede, at naar der var Spørgsmaal om at afgjøre, hvilken Modification eller Lempelse der skulde skee med særligt Hensyn til de locale eller communale Forhold, da var man paa et Gebeet, hvor Communalbestyrelsens Udtalelse bør tillægges stor Vægt, og det gjentager jeg uforbeholdent, dette er min Overbeviisning; men derved skeer intet Indgrib i Rigsdagens Myndighed. Det staaer naturligviis Rigsdagen frit for, om den vil tiltræde Communalbestyrelsens Indstilling, det lægges kun Rigsdagen paa Sinde, at den ikke skal afgive fra Communalbestyrelsens Indstilling i saadanne Forhold uden først vel at have overveiet Tingene, og at man maa være forud stemt for at slutte sig til det, hvorom Communalbestyrelsen har sluttet sig. — Endnu kun et Ord; det blev sagt af den høitærede Minister — og noget Eignende er sagt af et Par andre ærede Talere — at der skulde være den Eiendommelighed ved Forslaget under Nr. 21, der gaaer ud paa at stille det klart frem, at Ind-

komstkatten ikke er en Skat af Formue, der gribes i det Dieblik, Formuen erhverves, men en aarlig sig gjentagende Beskatning paa de aarlige løbende Indtægter — der blev sagt, at der var det Eiendommelige derved, at efter Forslaget de, som havde godt Raad til at betale, de, som kunne lægge Noget op, de skulde være frie, hvorimod de, som forbrugte deres Formue og som ikke havde Noget tilovers, skulde betale. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det er en af disse Sætninger, som klinge ret godt, som vinde Sympathie og vække Antipathie imod Modpartiet, men det forekommer mig, at den ikke er begrundet; thi Grunden, hvorfor Capitalforsøgelse skulde gaae fri for Skatten, skulde jo netop være den, at man kommer til at ramme Capitalen Nar for Nar igjennem Renten, saa det er kun høist uegentligt, at man kan sige, at den, der f. Ex. arver en Capitalformue, bliver fri for Beskatning af den.

Indenrigsministeren ad interim:

Den ærede Taler, der nu satte sig, havde fulkommen Ret, naar han i den Varme, hvormed jeg talte imod ham, saae en Maalestok for den Vægt, jeg saavel i denne Sag som ellers lægger paa hans Ytringer. Hvad hans Bemærkninger med Hensyn til Domstolene angaaer, da troer jeg, at de ville findes at stemme meget overeens med mine Ytringer. Jeg vil bemærke, at jeg ikke har klaget over, at Domstolene gif udenfor deres Raadighed ved Paakjendelsen af de omhandlede Sager; men jeg har sagt, at det laa i hele vor Lovgivning, at den meget hyppigt undergav ministerielle og kongelige Resolutioner Domstolenes Paakjendelse, f. Ex. hvorvidt en Embedsmand har gjort sig skyldig i misligt Forhold, saa at han ikke kan komme ind under Pensionsloven med Hensyn til Fastsættelsen af Pensionens Størrelse. Det ligger i selve vor Lovgivning, at Meget af det, som den øverste Administration afgjør, selv om det skeer ved kongelig Resolution, bliver undergivet Domstolenes Paakjendelse, og deri er der, efter min Opfattelse, noget Skjævt. Saaledes er det ogsaa Tilfældet med Endringsforslaget Nr. 33 b., hvor det siges, at naar de Vedkommende undlade at give de forlangte Dplysninger, kan